

БЕСАНИ
www.besani.rs
Булевар деспота Стефана 686
Београд

ДИРЕКТОР
Горан Стојичић

ЛЕКТОР И КОРЕКТОР
Бесани

КОРИЦЕ
Бесани

ПРЕЛОМ
Бесани

ШТАМПА
Јуниор, Београд
Тираж: 100 примерака

Београд, 2026.

Слободан Ескић

Делфинов салто

СТРЕПЊЕ

Сунце се већ ближило заласку кад је улазио у прердграђе. Умор и глад га нису толико бринули колико сусрет са оцем. Ти сусрети, иако врло ретки, били су за њега врло непријатни и болни. По природи ствари та непријатност је долазила од неке нове унутрашње силе, до сада непознате, необуздане и злокобне. Буђење немира и неспокоја је почело већ са првим несугласицама и свађа са оцем. Мајка се држала по страни али је знао да му је она једина заштита од очевог беса. Натерао је себе да пешачи дуго у покушају да среди конфузне мисли и страх од сусрета. Раздаљину је могао да савлада за неколико секунди. Одабрао је пешачење.

Тумарао је улицама Куршумлије све док није пао мрак. Нов је био и осећај жеђи који му се раније никада није јављао. Насумице је ушао у неку кафану, мало скрајнуту од главне улице. Сео је са великим олакшањем и задовољством што је пронашао слободан сто. Осетио је велику поспаност и омамљеност. Знао је да то отац делује на њега. Такође је био свестан да га чека врло тешка ноћ. Из тренутног мира и олакшања пренуо га је долазак човека који је, уз климање главом, сео преко пута. —Видим да је свуда заузето. Надам се да вам не смета моје друштво. Ја сам Стево Драгаш-рекао је човек и пружио му руку

уз широки осмех. —Ја сам Крис- одговорио је уз стисак руке. Попили су пиво ћутећи. Видело се да је Драгаш нечим узнемирен јер се једнако освртао и гледао према улазу. —Плашите се некога или нечега?- упита га Крис. —Маа нее! Ја то онако...без везе. Одакле вам такав закључак?-одговорио је Драгаш питањем. Крис одлучи да буде отворен јер није било потребе за прикривање догађаја који ће уследити, које је лично он иницирао и припремио. Наступајућа ноћ је судбоносна, како за њега тако и за особе које ће ускоро доћи. —Видите, господине Драгаш, ја о вама знам све. Апсолутно све од рођења па ево до сада. Знам шта ће даље бити и како ће се све завршити. Драгаш је ћутао неколико тренутака и испитивачки га гледао. Речи које је чуо су га изненадиле али је истог тренутка схватио да овај човек говори истину. Зато је мирно рекао —Онда ми све и испричајте. Крис се нагнуо према њему и врло озбиљно му рекао или боље рећи наредио—Ја ћу вам све објаснити али је потребно да ме не прекидате. Драгаш мало збуњено климну главом. —Добро, можете почети. Мада не волим такав тон! Ипак изволите!

—Добро ме слушајте! Овде сте дошли мојом вољом. Нисте имали избора. Знам да сте изузетан боксер али само по таленту. Да сте водили спортски живот ни европска титула вам не би била ван домашаја. Ваша лутања и недоумице су почеле од турнира у Варшави где сте врло лако и ефектно стигли до финала после победа над три врхунска боксера из Русије, Пољске и Немачке. Противник у финалу,

Шпанац, није имао никакве шансе против вас. Чак је њихов штаб имао намеру да преда финални меч због осећаја немоћи а правдајући то повредом аркаде у прошлом мечу. То нисам могао да дозволим. Отишао сам код њих и одвратио их од таквих глупих намера. Рекао сам им да ви нећете бити спремни за меч јер немате снаге ни за два минута борбе. Дакле, то је било решено. Дошло је на ред да и ви будете обрађени тако да будете тотално немоћни и исцрпљени. Ништа лакше. Целу ноћ сте провели са извесном дамом тако да сте јутро дочекали без трунке снаге и воље за борбом. У ринг сте ушли оловно тешких ногу али сте осећали да борбу можете решити једним ударцем. Прилика се указала врло брзо...противник је после једне ваше ескиваже остао отворен за кроше којим сте многе нокаутирала. Замахнули сте снажно. Били сте сигурни да је борба готова. Ево, и сада се чудите зашто вам је рука застала у замаху. Укочена, парализована. Не само рука, већ и ваше тело је било само један кип у рингу. Гледали сте немоћно како противник и сам у чуду припрема завршни ударац. Трајало је дуго све то, његов замах, путовање руке до ваше браде и ударац којим је све било готово. Лежали сте без било каквог осећаја али са великим чуђењем шта се то дешава. Били сте празни и једина жеља вам је била да одете под туш и у кревет. Тако се то завршило. Од тада сте били несигурни и у много случајева уплашени да се не понови оно из Варшаве. Пре неколико дана сте се потукли у кафани. Наравно да није било последица по вас осим што је особа која је извукла дебљи крај

ситни дилер дроге и брат моћне особе. Кренули су у потрагу за вама у намери да вас ликвидирају. Овде сте допутовали мојом вољом. Ускоро ће доћи овде али за сада не брините. Под мојом сте заштитом. Заказао сам вам егзибициони меч против првака Бугарске у Софији. Меч је прекосутра и ви ћете ефектно победити. Мислим да вам је ово за почетак довољно. Нисте једини који је прогоњен. Ускоро овде долазе две сестре, један полицијски инспектор, један политичар, једна девојчица и две проститутке.

Драгаш је остао запањен, чак је на тренутак престао да дише. Сваки детаљ који је изнео Крис је био до у танчина тачан. Још више га је збуњивала чињеница да верује овом човеку и да чак осећа сигурност у његовом друштву. Догађај у кафани после кога је морао да бежи је био заиста бизаран. Није му било јасно зашто је један момак пришао његовом столу и почео да га вређа. Навикнут на такве ситуације само је одмахнуо руком, устао и лагано кренуо ка излазу. Добио је прилично јак ударац у потиљак од кога је посрнуо. Истог тренутка је неправилно корак напред, окренуо се и упутио снажан директ право у нос нападачу. Овај је одлетео и пао поред стола. Драгаш је знао да је нападачу поломљен нос и да неће скоро устати. На излазу га сустиже конобар и рече му да је момак који лежи рођени брат Болета Терзића званог Шугави који је важио за округног ликвидатора. После те информације једини излаз је био да се нагде склони. Куршумлија је била случајни избор, бар је

тако мислио. Крисове речи су га увериле да никакве случајности није било.

После неколико минута столу прилази врло лепа девојчица, коврцаве црне косе и крупних очију. — Да ли је слободно- упита мало несигурним гласом. — Како да не. Изволите седите. Очекивао сам вас-, љубазно рече Крис. — Мене сте очекивали- изненади се девојчица седајући. После неколико тренутака тишине она ухвати Драгаша за руку. — Немам другог избора већ да вас замолим за помоћ. Много ми је тешко што ово причам. Немам где да одем, немам пара, немам ништа! Не чудите се што не плачем. Исплакала сам све сузе ових дана. Драгаша тешко погодише речи девојчице и осети стезање у грудима. Истог тренутка је знао да ће све учинити за њу и њену сигурност. Крис се суво накашља схватајући да се Драгаш и девојчица судбински везују што је било ван његовог плана. Није имао ништа против тога. — Немаш чега да се плашиш Тара! Господин Драгаш ће бити твој заштник. Моју улогу нећу да истичем. Девојчица га изненађено погледа. — Знате моје име, како је то могуће-? Крис одлучи да и њој у кратким цртама исприча део приче. — Видиш Тара, ја све знам. Знам да си уплашена и збуњена, знам да си покушала самоубиство, знам за сваку твоју патњу и муку. Последњих месеци преживљаваш пакао. Кад кажем пакао веруј ми да сам велики стручњак у тој области. Овде си дошла мојом вољом. Прогон којем си била изложена и мене је дирнуо, чак и мене! Пре три месеца си прославила четрнаести рођендан. Знам

шта се десило те ноћи. Твој очух је покушао да води љубав са тобом...тачније покушао је да те силује. Није успео само због тога што је био много пијан. После само два дана то се ипак догодило. Овога пута то је био тренер одбојке. После завршеног тренинга задржао те ја ради разговора. Сломљена и искидана од трауме смогла си снаге да кажеш мајци. Да ли те је разумела и заштитила...није. Тренер је био њен школски друг. Рекла је мужу, твом очуху, да се жалиш на тренера. То је била грешка. Свакога дана је покушавао да те има. Говорио ти је да више немаш разлога да се чуваш. Искористио је дежурство твоје мајке и пре три ноћи је остварио шта је хтео. Овде си дошла мојом вољом. Зато се осећај сигурно и заштићено. Господин Драгаш је твој нови заштитник. Наравно и то по мојој вољи. Тара је још јаче стегла Драгаша за руку.

После неколико минута тишине, кафански жамор није допирао до њих, столу приђе врло маркантан и леп мушкарац и без икаквог питања седе до Криса. – Ја сам Ђорђе Башић. Крис одлучи да му одмах наговести да и о њему, Ђорђу, зна доста. – Треба да знате да сте овде мојом вољом, као и овде присутне особе. Ви сте полицијски инспектор, савестан у служби, који се налази у животној опасности. На мети сте човеку познатом по надимку Шугави. Прибавили сте доказе да је он лично ликвидирао четири особе. На вашу велику жалост неко из службе је обавестио Шугавог о томе. Докази су уништени још само вас да ликвидирају и све се наставља по старом. Ваш отац је убијен због сличне ствари. – Мој отац није убијен.

Умро је у болници- прекиде га Ђорђе. Крис одмахну руком резигнирано. Много је допринео да људи живе у заблуди или да чине лоше ствари а некада и ужасне. То је био његов основни задатак, наношење патње и навођење људи да чине ужасна дела. Тај основни посао, или задатак, није увек вршио ревносно и због тога је позван од стране оца да разјасне шта је узрок томе. Крег, његов отац, је био немилосрдан у сваком погледу а нарочито безобзиран када дође до промашаја у послу.

Зато је Крис одлагао неизбежни сусрет јер је знао да га очекује жестока казна. – Молим вас идите сада у хотел. Ја ћу да сачекам остале. Собе су вам резервисане – речи им и устаде да их испрати. Ђорђе журно оде без поздрава. Драгаш је стајао за трнутак размишљајући а онда и он крену.

— Станите— скоро заплака Тара. – Ја нећу без вас. Само вас имам.

Драгаш збуњено сави главу.

– Шта сам ти ја? Ништа. Баш ништа. Ти си дете, а ја не умем са децом. Буди уз господина Криса. Тара га ухвати за руку и прислони је уз образ. Тихо рече:

— Никуда и никада више без вас. Никада.

Драгаш промрмља:

— О Боже лудог ли детета.

Крис промукло зарежа:— Њега не помињи никад више! Никада – дрекну на крају.

Драгаш је ходао тромо покушавајући да среди мисли, конфузне и испрекидане. Још ова девојчица која се прибија уз њега чини да се осећа врло

нелагодно. Почео је да јој прича неповезано.—Слушај девојчице! Много ми је жао за све, мислим то није смело да се догоди. Није смело, никако. Рекао сам ти, ти си дете а ја не умем са децом. Са децом треба онако... Не знам ја како али треба...Ни са одраслим не знам увек. Ти си дете а шта да ради човек као што сам ја са дететом? Добро, немој да дрхтиш! Не могу да ходам колико си се припила уз мене. Немој да плачеш. Није то него...нисам ти ја...Не знам шта да ти кажем. Онај Крис каже да нас је све окупио. Чудан неки човек. Зашто баш нас? – Тару је хватала нека грозница и заустављала јој дах. Неколико пута је покушала да каже нешто али је спречавало снажно дрхтање доње вилице. Тело је ужасно болело. Да није Драгашеве руке за коју се чврсто држала села би на тротоар. Како било да било мора остати уз њега. Он је настављао да прича.

—Видиш, Тара, живот је баш округан према неком. То са тобом, мислим то није смело никако... Ја не умем са децом, ни са речима. Ваљда разумеш шта ти причам. Лепа си и мила девојчица! И како си, уопште, дошла овде? Деца треба да иду у школу, да се играју, да се друже. Ниси ти заслужила овако нешто. Никако то није смело да се догоди. Ја сам нешто друго. Мислим, сада сам нешто друго. Био сам и ја дете. Сада ми је тешко да причам о томе. Можда други пут. Уморан сам и гладан. Једва чекам да стигнемо у хотел па да вечерамо као људи, онако како доликује. Нисам ти ја неки пробирач, могу да једем све. Ти си нешто друго. Мораш лепо да вечераш.

Деца заслужују да лепо једу и дуго да спавају. Од тога се расте а и мозак боље ради. Читао сам нешто о томе. После вечере одмах идем у кревет. Ти иди у своју собу и гледај да се наспаваш. Тара је ходала обешена о његову руку и осећала је како је његов глас умирује и смањује дрхтавицу.

—Слушај господине! Не одвајам се од тебе ни минут. Зато нема више персирања. Ако ме одбациш пусти ме да се одмах убијем! У мени тренутно нема живота, само стрепње. Много сам повређена. Молим те, буди уз мене! Немам никог другог. Имала сам малог плишаног меду и звала сам га Боле. Одлучила сам и тебе да зовем Боле. Лакше ми је. То што причаш за собе у хотелу, не долази у обзир. Ја ћу да будем са тобом. Тако је то, Боле!